

Излязохме на горския път и отидохме до колата.

- Къде е градът? - попита Донехра.

- Не е много далеч – обясних аз.

- Какво е станало? - чудеше се Донехра.

- С кое? - не разбрах аз.

- С града – посочи наоколо той.

- За щастие, градът още не е стигнал дотук –
отвърнах аз.

- Как не е стигнал? - не схващаше Донехра.

- Варна е малък град – обясних аз. - Тук никога не е имало град. Някога сигурно ще стигне и дотук, но това ще е след много години. След петдесет, сто. Не знам.

- Аз си мислех, че всичко е както в Хронда – каза
Донехра.

- Не е – отвърнах аз. - Доста различно е. Градът е малък, сградите са ниски, не е както в Хронда.

Влязохме в колата. Донехра седна отпред до Нора, а Тона отзад, до нас с Адон. Тя му обясни как да затвори вратата.

Тона се опита няколко пъти и най-после успя. След това Адон му обясни как се отваря. Тона оттренира и това действие. После потеглихме бавно, докато карахме по горския път. Донехра се оглеждаше и по едно време каза:

- Не е за вярване! Тук да няма град!

- В морето няма острови – продължих аз. - В града няма нито един небостъргач.

- Така ли? - възкликна Донехра. - Защо не сте направили острови? И да няма нито един небостъргач!
Малко странно ми се вижда.

- На нас пък ни е странно как може да се живее в такива огромни небостъргачи – казах аз.

- Е, то си е за чудене – отвърна Донехра. - Видя, че доста хора живеят в къщи на островите. И още нещо ми е чудно. Тук не можяхте ли да намерите космически пилоти, че викате нас?

- Тук няма космически пилоти – обясних аз. - Или почти няма.

- Няма космически пилоти? - извика Донехра. - А кой управлява космическите летателни апарати?

- Почти няма такива – отговорих аз. - А онези, които се използват, са направо неуправляеми.

- Неуправляеми ли? - изненада се Донехра.

- От твоя гледна точка, да – потвърдих аз. - Те се изстрелват с ракета и в космоса най-много да се скачат с някоя орбитална станция.

- Аха, значи, трудни са за управление – разбра Донехра. - И ние такъв ли апарат ще управляваме.

- Едва ли – казах аз. - Ако ще отидете и се върнете за един ден до Луната, като през това време вземете и госпожа Хронхра и Дахра, значи летателният апарат ще е далеч по-съвършен.

- Нали няхахте такива? - учуди се Донехра за пореден път.

- Хората без лица имат такива – отговорих аз.

- Хората без лица ли? - не разбра Донехра.

- Онези, които са отвлекли госпожа Хронхра, а и онези, които ще ни помогнат да я освободим – обясних аз.

- Какво? - подскочи Донехра. - Едни и същи са отвлекли и искат да освободят госпожа Хронхра?

- От една раса са – обади се Нора. - Най-вероятно са от Алтре Мунс.

- Това не беше ли планетата, на която се засели синът на госпожа Хронхра? - попита Донехра.

- Да – кимна Нора.
- Значи, забъркал се е в някоя каша – заключи Донехра.
- Искат да разменят госпожа Хронхра и Дахра срещу него – обясни Адон.
- Как разбра? - погледна я Донехра, като се извърна назад.
- Ровиха ми из мозъка, но успяха да ми оставят и тази информация – обясни Адон.
- Как ти ровиха из мозъка? - попита Донехра.
- С някаква технология – отговори Адон.
- Тя не е ли забранена? - учуди се той.
- Явно не на всички е забранено да я ползват – обясни Нора.
- Това не ми харесва – каза Донехра. - Щом безнаказано използват такава технология, става опасно за нас.
- Нали знаеше, че ще има опасности? - риторично попита Нора.
- Такива не – наблегна Донехра. - Човече! Ако те имат технология за ровене в мозъци, къде ще ходим?
- Няма да имат време да я използват – успокои го Нора.
- Няма да имат време ли? - не се съгласи Донехра. - Това е мигновена технология. За нея не трябва време, за да се задейства.
- Откъде се оказа такъв специалист по технологии за контрол на съзнанието? - засмя се Нора.
- Не съм специалист по такива технологии, но съм чел достатъчно – отвърна Донехра.
- И къде чете? - попита Нора.
- В мрежата Алахран – обясни Донехра.

- А аз защо не съм намирал? - учуди се Нора.
- Защото не си търсил – заключи Донехра.
- Как да не съм търсил? - възпротиви се Нора. -

Постоянно търся.

- Тогава не знаеш как да търсиш – заяви Донехра. -

Някой път мога да ти покажа. Стига да се върна жив и здрав, а не с промит мозък.

- Ще се върнеш! - натърти Нора. - Ще се върнете!

Вие сте добри пилоти.

В този момент навлязохме в града.

- Какви са тези странни сгради? - попита Донехра, сочейки един квартал от новопостроени блокове.

- Жилищни сгради – обясних му аз.

- Жилищни? - учуди се Донехра. - Как се използват?

- Като къщи – обясних аз, - само че с отделни жилища за отделни семейства.

- Не, така е навсякъде – каза Донехра. - Искам да кажа, как не ви е страх да живеете в такива паянтови сгради?

- Толкова ли паянтови ти се струват? - попитах аз.

- Сякаш са ги строили деца – потвърди Донехра. -

А възрастните не са ги контролирали.

- Надявам се да не е така – казах аз.

- В Хронда преди около петстотин години се е строяло също така – обади се Адон.

- Искаш да кажеш, че те са на нивото ни отпреди петстотин години? - изненада се Донехра.

- Само в някои отношения – отвърна Адон. - Но има неща, по които са на нашето ниво.

- И кои са те? - попита Донехра.

- Комуникациите, например, са почти на нашето

ниво – обясни Адон. - Разбира се, има още да се развиват, за да ни достигнат, но в общи линии почти са ни достигнали.

- И ние ли сме им помогнали? - поинтересува се Донехра.

- Не – каза Адон. - Влечугите, по-скоро техните подставени същества, на които им викат 'сивите', и хората без лица от Алтре Мунс и други планети.

- Те наистина ли са без лица? - учуди се Донехра.

- Имат – обясни Адон, - обаче като ги гледаш, не забелязваш лица, толкова са безлични.

- И всички ли са такива? - продължи да се интересува Донехра.

- Някои са по-нормални – отвърна Адон. - Малко са вдървени, но могат да правят мимики, ядосват се, дори могат и да се смеят.

- Надявам се вашите детективи да са такива – каза Донехра.

- Да, такива са – потвърди Адон.

- Добре – зарадва се Донехра, - защото не ми се иска да работя заедно с такива без лица.

Вече приближавахме центъра. Движението беше сравнително малко и затова нямаше задръствания. Около единайсет и двама и пет успяхме да намерим място за паркиране. Излязохме от колата и Нора подаде ключовете на Адон:

- Може би и аз ще се включа в операцията, затова вземи ключовете.

- Ще има ли място? - попита Адон.

- Надявам се – кимна Нора.

- А на връщане? - поинтересува се тя.

- Корабът им сигурно не е от най-малките, ако им

трябват двама пилоти – обясни Нора.

- Ще разберем – вдигна рамене Адон.

Запътихме се към кантората. Когато наближихме, забелязах, че голямата табела над входа липсваше.

- Табелата я няма! - възкликнах аз.

- Значи, трябва да сме нащрек! - каза спокойно

Нора и извади едно зашеметяващо оръжие. - Влизам пръв!

И Нора бързо влезе във входа.

- Давайте! - подвикна отвътре той.

Адон също беше въоръжена и остана най-отзад.

Нора се изкачи внимателно по стълбите до втория етаж, а ние го следвахме на разстояние. Вратата на кантората зееше отворена, от нея бяха изчезнали табелката и надписа да не се чука. Нора даде знак на Адон да го последва, а ние с Тона и Донехра да изчакаме.

Отвътре чух гласа на Тотев:

- Спокойно, просто приключваме.

- Всеки път ли си махате табелите, когато приключвате? - попита го Нора.

- Този път се налага спешно – отговори Тотев, - защото имаме индикации за опасност.

- И те са? - подкани го Нора.

- Появи се още една групировка, която се намеси в случая – обясни Тотев.

- Групировка? - не разбра Нора.

- Заинтересовани да се доберат преди нас до госпожа и госпожица Иванови – уточни Тотев.

- Искат да ни изпреварят? - подскочи Нора.

- Да – кимна Тотев. - Готови ли сте?

- Готов съм и аз да ви придружа – каза Нора.

- А вие бяхте? - попита Тотев.

- Аз съм Нора, шеф на полицията в Хронда, ако не

сте разбрали – представи се Нора, без да си измисля. - А двамата господа, които не познавате, са Тона и брат му Донехра, космически пилоти първа категория.

Тотев беше зинал и не можа да каже нищо.

- Господин Тотев – попитах го аз, - вие ли сте ме търсили по телефона?

- По кой телефон – не разбра въпроса ми Тотев.

